

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3507/2021
30.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Томислав Костић из ..., против тужене Републике Србије - Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6611/19 од 18.03.2021. године, у седници одржаној 30.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6611/19 од 18.03.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 615/18 од 06.02.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу због неправилног и незаконитог рада надокнади материјалну и нематеријалну штету у износу од 50.000.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 25.01.2016. године до исплате и то: на име изгубљене зараде износ почев од 23.09.1994. године, са законском затезном каматом до исплате по налазу вештака, на име стварне штете због неодлучивања у извршном поступку износ од 98.750,73 евра са каматом од 16,95% почев од 24.06.2008. године до исплате са пратећим трошковима, а по налазу вештака економске струке и на име претрпљених душевних болова и повреде људског достојанства, части и угледа почев од 23.09.1994. године са законском затезном каматом до исплате по налазу вештака и на име трошкова укупних поступака органа тужене са законском затезном каматом од доспелости до исплате по налазу вештака, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка у овој парници. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка. Решењем истог суда П 615/18 од 31.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог тужиоца за одређивање привремене мере којом је тражено да се одузме новац из буџета тужене са означеног жиро рачуна или неког њеног другог рачуна којим се постиже сврха захтева у бруто износу по месечном износу све до потпуног извршења по статистици РС укупно, која за последње обавештење у јулу 2018. године износи 68.029,00 динара месечно са реалним законским повећањем, те да тужена одузета новчана средства на месечном нивоу појединачно, све до коначне исплате штете извршења унапред за сваки месец од 01. до 05-тог у месецу, исплаћује редовно

тужиоцу преко поште. Ставом другим решења, одбијен је предлог тужиоца за потпуно ослобађање од трошкова поступка и постављање бесплатног пуномоћника.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6611/19 од 18.03.2021. године, одбијене су жалбе тужиоца као неосноване и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке и побијано решење од 31.12.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Како је ревизија дозвољена у смислу члана 403. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...18/20), то ревизија тужиоца није разматрана применом члана 404. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Будући да тужилац у ревизији указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1, без јасног указивања на то која одредба Закона о парничном поступку није примењена или је неправилно примењена од стране другостепеног суда, а што би било од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде, то Врховни касациони суд овакве ревизијске наводе није посебно ценио.

Према утврђеном чињеничном стању, ванбрачна партнерка тужиоца ББ водила је поступак пред Општинским судом у Пироту П 642/98 против тужиоца, ради утврђења права својине на $\frac{1}{2}$ непокретних и покретних ствари стечених у ванбрачној заједници. Окружни суд у Пироту је два пута укидао пресуде Општинског суда у Пироту којима је делимично усвојен тужбени и противтужбени захтев странака (решењима од 13.12.1996. године и 01.07.1998. године). Решењем председника суда у Пироту Су 46/98-43 од 25.09.1998. године усвојен је захтев за изузеће судије Љиљане Јовановић и предмет додељен у рад судији Јовици Ранчићу. Пресудом Окружног суда у Пироту Гж 632/99 потврђена је пресуда Општинског суда у Пироту П 642/98 од 11.01.1999. године којим је делимично усвојен тужбени захтев тужиље ББ и обавезан тужени АА да тужиљи призна својину на $\frac{1}{2}$, односно $\frac{1}{4}$ дела и уступи у државину покретне и непокретне ствари ближе наведене у изреци те пресуде, док је у преосталом делу тужбени захтев одбијен као неоснован, а истовремено је делимично усвојен противтужбени захтев туженог и обавезана ББ и ВВ да му признају својину на уделу од $\frac{3}{4}$ и уступе у државину покретну имовину ближе наведену у изреци те пресуде, односно да му исплате 2.250 дем у динарској противвредности, док је у преосталом делу противтужбени захтев одбијен као неоснован. Пресудом Врховног суда Србије Рев 1536/00 од 11.04.2000. године, одбијена је као неоснована ревизија туженог АА изјављена против пресуде Окружног суда у Пироту Гж 632/99 од 20.12.1999. године. Решењем Општинског суда у Пироту П 642/98 од 10.02.2005. године, одбијен је предлог туженог АА за понављање поступка П 642/98, окончаног правноснажном пресудом од 11.01.1999. године, а то решење потврђено је решењем Окружног суда у Пироту Гж 304/05 од 15.08.2006. године. Решењем Врховног суда Србије Рев 2379/06 од 06.09.2007. године одбијена је ревизија туженог, изјављена против решења од 15.08.2006. године. Тужилац је као извршни поверилац 21.02.2003. године поднео Општинском суду у Пироту предлог заведен под И 277/03 против извршног дужника ББ, на основу правноснажне извршне пресуде Општинског суда у Пироту П 642/98 од

11.01.1999. године и тражио да се изврши физичка деоба тако што ће се од свих ствари појединачно издвојити од $\frac{3}{4}$ и уступити на употребу овде тужиоцу, а поступајући по том предлогу решењем о извршењу тог суда И 277/03 од 21.02.2003. године дозвољено је предложено извршење. Решењем Председника Општинског суда у Пироту од 04.11.2003. године, одбијен је захтев овде тужиоца за изузеће судије Јовице Ранчића из поступања у предмету И 277/03, а потом је усвојен захтев тог судије за његово изузеће од поступања у предметима између осталог и у наведеном извршном предмету, будући да је странка у тим предметима (АА) против судије поднео оптужницу Окружном суду у Пироту за кршење закона. Решењем истог суда Ипв (И 12/08) од 08.04.2008. године усвојен је приговор дужника ББ и укинута решење И 277/03 од 21.02.2003. године. Решењем Основног суда у Пироту од 09.11.2011. године усвојен је захтев судије Основног суда у Пироту Каје Тричковић за њено искључење од поступања у предмету И 1582/10 (2003) и предмет додељен у рад судији Жаклини Пејчић, будући да је изузета судија пре ступања на судијску дужност била помоћник извршног повериоца у предмету у коме је донета извршна исправа. Закључком Основног суда у Пироту И 1582/10 од 05.12.2011. године наложено је извршном повериоцу АА да уреди предлог, након чега је предмет исписан из уписника „И“ и уписан у уписник „Р1“, с обзиром на то да се ради о предлогу за физичку деобу покретних ствари странака у њиховој заједничкој својини. Након што је предлагач АА сматрао да нису испуњени услови за физичку деобу покретних ствари из извршне исправе, да су ствари пропале у периоду од доношења пресуде, повукао је предлог за физичку деобу након чега је решењем Р1 171/11 (2003) од 31.01.2013. године утврђено да је предлог за физичку деобу покретних ствари повучен, а то решење потврђено је решењем Вишег суда у Пироту од 11.03.2013. године. Решењем Врховног касационог суда Гзз 338/2013 од 23.10.2013. године одбачен је као недозвољен захтев за заштиту законитости предлагача изјављен против решења Вишег суда у Пироту од 11.03.2013. године. Извршни поверилац ББ је такође поднела предлог за физичку деобу против овде тужиоца на основу пресуде Општинског суда у Пироту П 642/98 од 11.01.1999. године на покретним стварима, као и заједнички стеченом стану онако како буде утврдио вештак грађевинске струке, те да се у противном изврши продаја стана путем лицитације и добијени новац подели у складу са извршном пресудом. Дана 12.12.2000. године донето је решење И 1108/2000 и дозвољено предложено извршење, а против истог је дужник АА изјавио приговор. Закључком од 28.03.2008. године наложено је спровођење деобе покретних ствари на начин предложен у предлогу за извршење који ће се окончати у року од 30 дана. Извршни дужник је у поступку истакао приговор застарелости из извршења и поднео предлог за обуставу поступка, а потом и предлог за деобу покретних ствари у поднеску од 16.04.2008. године тражећи да се укину сва извршења и странке поново упуте на парницу. Решењем Ипв.И 18/08 од 07.05.2008. године одбачен је приговор дужника АА изјављен против решења од 27.03.2008. године, као недозвољен. Странке су позване да предложе начин поделе покретне имовине, а извршни дужник је истакао да је предметни стан продат 30.01.1998. године, као и целокупна покретна имовина. Решењем од 17.06.2008. године И 1108/00 одређено је вештачење ради процене вредности продатог стана у Пироту и наложено извршитељу да сачини процену вредности покретних ствари које су предмет извршења. Решењем Председника суда од 28.01.2010. године усвојен је захтев судије Каје Тричковић за искључење из поступања у предмету И 2/10 и предмет је додељен у рад судији Зори Мирчић Ђирић, а наредбом ВФ Председника суда од 31.10.2011. године због одсуства са рада судије Соње Соколовић предмет И 1513/10 додељен је у рад судији Небојши Костићу. Решењем И 1513/10 од 15.12.2011. године одбачен је предлог извршног повериоца ББ као неуредан и обустављено решење одређено решењем И 1108/2000 од 12.12.2000. године. Све време трајања наведених поступака, тужилац је тврдио да није био у ванбрачној заједници са ББ, да је заједничко дете признао као своје, али да је ББ била самохрана мајка како је изјавила у управном постуку и да је Општински суд у Пироту у

предмету П 642/98 донео незакониту пресуду јер није узео у обзир све доказе које је он предлагао.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом одредаба чланова 35. став 2. и 143. став 3. и 4. Устава Републике Србије („Службени гласник“ РС, бр. 98/06), члана 6. став 1. и 19. став 1. и 2. Закона о судијама („Службени гласник“ РС, бр. 63/01...101/05) и члана 22. став 1. и 2. Закона о судијама („Службени гласник РС, бр. 116/08...106/15) оценили да нису испуњени услови из члана 154, 172, 189. и 200. Закона о облигационим односима, због чега је одбијен тужбени захтев тужиоца за накнаду материјалне и нематеријалне штете. Поред тога, оцењено је и да је неоснован предлог тужиоца за одређивање привремене мере у смислу члана 449. став 2. Закона о извршењу и обезбеђењу, као и да у смислу чланова 168-170. ЗПП, неосновани захтеви тужиоца за ослобађање од плаћања трошкова поступка у целости и за постављање бесплатног пуномоћника.

По оцени Врховног касационог суда, одлука другостепеног суда је, супротно наводима ревизије, заснована на правилној примени материјалног права.

Нижестепени судови су цитирали и правилно применили релевантне одредбе Устава Републике Србије и Закона о судијама, те члана 172. став 1. Закона о облигационим односима те су правилно оценили да је неоснован тужбени захтев тужиоца за накнаду штете од тужене, због неправилног или незаконитог поступања органа тужене.

Без утицаја су наводи ревизије којима се оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања будући да ревизијски суд правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања цени само у случају из члана 407. став 2. ЗПП, а што није конкретан случај.

Врховни касациони суд у свему прихвата дате разлоге нижестепених судова у погледу закључка да у конкретном случају судови, као органи тужене, нису неправилним нити незаконитим радом проузроковали штету тужиоцу коју би тужена била дужна да им накнади.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке. Врховни касациони суд сагласно члану 414. став 2. ЗПП неће детаљно да образлаже пресуду којом се ревизија одбија као неоснована, ако закључи да то није потребно због тога што се у ревизији понављају жалбени разлози или кад се образлагањем пресуде којом се ревизија одбија не би постигло ново тумачење права нити допринело уједначеном тумачењу права.

Будући да тужилац није успео са ревизијом, то му сагласно члановима 165. став 1. у вези члана 153. ЗПП не припадају тражени ревизијски трошкови, те је донета одлука као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**